סינדרלה

משכונה א'

עדי מבאר־שבע גדלה לתוך סיפור לכלוכית | האם המאמצת הכריחה אותה לנקות את הבית מדי יום. כשסירבה, היכתה אותה במטאטא | כמו באגדה ההיא, גם אחיותיה החורגות התעללו בה | אבל אז, בגיל 17, הגיע ההפי־אנד: הנערה מצאה במקרה את אמה הביולוגית והתאחדה עם משפחתה | ובתפקיד הנסיך: בית־המשפט, שבצעד יוצא דופן ביטל את אימוצה ושיחרר אותה לחיים חדשים

מתן צורי צילום: חיים הורנשטיין

החדר של עדי (25) תמיד מסודר. הבגדים מקופלים בארון, הנעליים מוצמדות לקיר, והמצעים מתוחים להפליא. על הטלוויזיה אין שום זכר לאבק, גם לא על השולחן, והרצפה מבריקה כמו מראה. הכל מסודר ונקי, טיפ־טופ. ההפך הגמור מחדריהן של שותפותיה לדירה בבאר־שבע, שנראים כמו שאריות מסופת הוריקן.

לפחות פעמיים ביום זה תוקף אותה, האובססיה לניקיון. היא חוזרת מהעבודה, ניגשת לסמרטוט ומיד מת־חילה לטאטא את החדר הנקי ממילא. את הסבב השני היא עורכת מוקדם בבוקר או מאוחר בלילה. מי שלא מכיר אותה עשוי לחשוב שהיא נהנית מכל הסיפור. שמשהו בריחות תכשירי הניקוי מאווורר לה את הנשמה. אבל המ־ציאות הפוכה לגמרי: עדי פשוט כלואה בהרגלים שמל־ווים אותה מגיל שבע, אז הפכה אותה המשפחה המאמצת שלה לשפחה.

היא התגוררה אצל המשפחה הזו במשך עשר שנים, לצידן של אם וחמש אחיות חורגות. "לא תנקי, לא תהיי פה", הבהירה לה אמה כבר ביומה הראשון בבית והניחה את היסודות לסיפור לכלוכית בגרסה באר־שבעית. אמנם שום נעל לא חיכתה לה, גם לא כרכרה מדלעת, אבל עדי מסתפקת בהפי־אנד המפתיע של עצמה: בתום אין־ספור תפניות בעלילת חייה, היא התאחדה לאחרונה מחדש עם אמה הביולוגית ועם שתי אחיותיה. "זה היה מדהים", מס־פרת הצעירה. "לא הפסקנו לבכות ולהתחבק".

כמו שק איגרוף

השנה 1992. בבית משפחתה של עדי בבאר־שבע נש־מעות רפיקות חזקות. היא צופה בטלוויזיה יחד עם אחו־תה, ואמה דחל קמה מהספה כדי לפתוח את הדלת. שני גברים חסונים עומדים בכניסה, ומאחוריהם פקידת סעד. אישה נמוכת קומה בין ענקים.

כמעט 20 שנה עברו מאז, אבל עדי מצליחה לתאר בבהירות את היום בו משפחתה פורקה. "אנשי הרווחה ממש חטפו אותנו", היא מספרת. "לא הבנתי למה הם נכנסו לבית שלי, הרגשתי כאילו הם מחפשים רוצחים. ברחתי לחדר והסתתרתי מתחת למיטה. פתאום הגברים תפסו אותי בזרועי, יחד עם פקידת הסעד, והכאיבו לי נורא. עד היום, כשמישהו נוגע לי ביד, אני נרתעת. התחלתי להשתולל וצעקתי לאמא שתבוא לעזור לי, אבל היא נראתה אדישה, כאילו הבינה שזה מה שהולך לקרות".

עדי זוכרת איך אף אחד לא סיפר לה לאן היא נלקחת. היא הוכנסה למכונית לבנה, בין שני המאבטחים. בלי אמה, בלי אחו־תה, ובלי צעצוע לרפואה. "חשב־תי שחוטפים אותי. התיישבתי על הברכיים, הסתכלתי אחורה, ואז ראיתי דרך השמשה את אמא שלי רצה אחרי המכונית ומניפה ידיים. היא כבר ממש לא הייתה אדישה, יותר כמו דמות בסרט, עד שמישהו עצר אותה. גם כשנעלמה מהמבט שלי, אף אחד לא הסביר לי לאיפה נוס־עים. לא הפסקתי לבכות ולצרוח. כדי להרגיע אותי, אמרו לי שלוקחים אותי למקום טוב, למישהי שהיא כמו דודה. ביקשתי שיחזירו אותי הביתה, וכמובן שזה לא עזר. מאז ועד היום אני מאחלת לאנשים האלה את כל הרע שבעולם, את העונש הכי חמור שקיים".

מאביה לא הספיקה עדי להיפרד. בשל מחלה, הוא היה מאושפז באותה תקופה. גם לסבתה לא אמרה שלום. היא ישבה תשושה בביתה. הנסיעה למשפחה החדישה, מספרת עדי, הייתה קצרערה. משכונה אחת של באר־שבע לשכו־נה אחרת. מרגע ההגעה, היא זוכרת אישה מבוגרת, בת יותר מ־50, שאחזה בידה חבילת שוקולד וסוכריות. להלן: האם החורגת. "זה היה נראה לי חשוד. מי היא בכלל ומה אני עושה כאן? נכנסתי לבית זר שאני לא מכירה בו אף אחד, וישר ברחתי לחדר שנתנו לי. זה היה חדר קטן, ממש קטן, אבל לא יצאתי ממנו. ישבתי, ראיתי טלוויזיה ולא הפסקתי לבכות. אמרו לי שכאן זה הבית שלי מעכשיו, ושהאנשים האלה יראגו לי. אבל האמא נראתה לי רעה מאוד כבר מההתחלה".

הבוקר עלה, אך האור לא חדר למצב רוחה של עדי. הילדה הקטנה בקושי הספיקה לפקוח את עיניה, וכבר מצאה את עצמה בתפקידה החדש: שפחה. "המטאטא הוא היכרון הראשון שלי", היא מספרת. "כבר ביום שהגע־תי, האמא המאמצת הסבירה לי שתפקידי הוא לנקות את הבית מדי יום. היא אמרה שרק ניקיון מעניין אותה ולא שום דבר אחר. זזה מה שקרה. הייתי חוזרת מבית הספר וישר מתחילה: אבק, כלים, שטיפה, כביסה, קיפול. הכל היה מונח על כתפיי. הייתי אפילו מזיזה ארונות כבדים כדי לגרוף מים, עושה עבודות ממש קשות. הבית נראה כמו מוזיאון, מצוחצח ומבריק".

וכך זה נמשך. עדי הייתה שבה מהלימודים, מכניסה משהו קטן לפה, ומיד מתפנה לניקיונות, בפקודה. היא מספרת שביקשה לרצות את אמה, לזכות בליטוף, אבל לשווא. "כלום לא הספיק לה. לרוב גם לא התלוננתי, כי זה כבר הפך להרגל, אבל אם סירבתי לנקות, היא הייתה מרביצה לי. הרגשתי כמו שק איגרוף. ברוב המקרים, היא הייתה אוחזת את המטאטא ומכה אותי בגב ובראש, ללא רחמים, ואומרת 'ארור היום שבו אימצתי אותך'".

המכות כאבו, אבל לא זה מה שגרם לעדי להישבר. אמה החורגת הטיחה בה גם מילים קשות, עלבונות, קללות. היא אומרת שבסופו של דבר הם אלו שגרמו אצלה לצלקות. "אני זוכרת הרבה מאוד השפלות, כמו 'לא תתקדמי בחיים'", מספרת עדי. "אבל השיא היה כשהיא הייתה אומרת לי 'את לבד בעולם, אבא שלך מת, ואמא שלך משוגעת'. לפעמים היא גם הייתה אומרת לי שאמא שלי מתה. והאמנתי לה, חשבתי שחוץ ממנה אין לי אף אחד בעולם".

גם האחיות החורגות נכנסו היטב לתפקיד שהועידו להן האגדות. הן היו מבוגרות מעדי ולא ריחמו עליה, נהנו מכך שיש להן משרתת צמודה. "רק לפעמים הן היו עושות את עבודות הבית, זה היה ממש נדיר", היא נזכרת. "הן היו מכשפות לא קטנות. כל הזמן אמרו לאמא: 'תעיפי אותה מהבית, תסלקי אותה לפנימייה'. היו מקרים שהייתי מסיימת לגרוף את המים, והן היו בכוונה שופכות עוד ועוד דליים. כמו עבד, הייתי מתחילה הכל מהתחלה".

כדי להבהיר לה מה מעמדה בבית, האם המאמצת אף פעם לא קנתה לה בגדים חדשים. היא פשוט נתנה לה את חולצותיהן המשומשות של שאר האחיות. "היא הייתה קונה להן בגדים חדשים, מתייחסת אליהן כמו אל מלכות, ולי כלום. אפילו רמי כיס לא נתנה לי. פשוט התעלמה מקיומי. היה לי ברור שאני לא כמוהן, אבל חשבתי שאין מה להתלונן, שזה הגורל".

כשעדי הגיעה לגיל בת־מצווה, שלפה אמה מתנה: איסור חדש. "מעכשיו", הכריזה, "אסור לך לדבר בט־לפון". גם לצאת מהבית בקושי איפשרה לה. בהמשך אסרה עליה להדליק את הטלוויזיה והמזגן. על הצטרפות לטיולים שנתיים בכלל לא היה מה לדבר. "התחננתי בפ־ניה שתיתן לי לנסוע עם הביתה, אבל זה לא הזיז לה", היא נזכרת. "פשוט אמרה לא וזהו, בקרירות כזאת. היה לה משפט קבוע: 'אני מקווה שבגיל 18 תעופי מכאן יחד עם הכינים שבראש שלך'".

עם התבגרותה, הרפתה אט־אט האם את האחיזה. בגיל 15 ניצלה עדי את התמנות והחלה לעבוד. ניסתה להיות קצת עצמאית. היא מילצרה באולם שמחות בבאר־שבע, ועם הכסף הדל שקיבלה אפילו יצאה לבלות – בכפוף לאישורה של האם. להבדיל מהבית העדיפה לא לספר מה עובר עליה בבית, ומם המורות לא התעניינו יותר מדי. יום אחד, לאחר ויכוח שנגמר באלימות, אזרה אומץ והתקשרה למ־שטרה. היא התכוונה להגיש תלונה על אמה, אך התחרטה ברגע האחרון. "פחדתי ממנה, אז ויתרתי. היא עוד הייתה הורגת אותי במכות, אם הייתי עושה את זה".

כשמבקשים ממנה להיזכר בדבר אחד טוב שקרה לה באותה תקופה, היא מתקשה למצוא. "הכל היה שחור שם ורע", היא אומרת. לאחר הרהור קל נזכרת עדי בשני דב־רים. הראשון הוא הבן היחיד במשפחה, שעמד לצידה במ־ריבות מול האחיות. דמות אב, במשפחה שהאבא האמיתי בה הלך לעולמו. השני הוא אלבום תמונות שלקחה עימה מביתה הקודם ביום עזיבתה. "הייתי מדפדפת בו בדמעות ומתפללת: 'אלוהים, תעשה שאפגוש את אמא שלי'".

קוסקוס, קובה ונשיקה

לעיתים, גילתה עדי, תפילות נענות. לעיתים נדי־רות יותר, הן נענות דווקא בזמן שאת חולמת לעשות פן. כשהייתה בת 16 נפגשה עם חברה מבית הספר כדי שת־עצב את שערה. כשהגיעה לביתה, אמה של החברה אמרה לה שהיא דומה מאוד למישהי מהשכונה. עדי לא ידעה איך להגיב. היא צחקה במבוכה וענתה שזה מקרי, שבטח אין קשר משפחתי. אף אחד בסביבתה לא ידע אז שהיא מאומצת, והיא חששה מגילוי הסוד.

אבל עמוק בפנים משהו קרה לה. הנערה הרגישה שחייה הולכים להתהפך. אחרי שהחליפו כמה משפטים, היא נחשפה בפני אמה של חברתה וסיפרה שאינה יודי־עת היכן נמצאת אמה הביולוגית. עדי חשדה שה"מישהי מהשכונה" היא אכן אמה, אך חששה לבדוק זאת. "היא הציעה לי ללכת איתה, אבל סירבתי. חזרתי הביתה, כי הרגשתי שאני צריכה לחשוב על זה. זה נפל עליי כמו רעם ביום בהיר".

אמה של החברה דווקא לא רצתה לחכות. היא הע־דיפה לאחד בין חלקי הפאזל במהירות והרימה לצו־רך כך כמה טלפונים. למחרת, כשעדי הגיעה לבית הספר, ילדה שאינה מכירה קראה לה. "היא צעקה: 'באי שנייה, את בטח רוצה לפגוש את האמא האמי־תית שלך'. צחקתי. מי זאת בכלל הילדה הזאת, אני לא מכירה אותה בכלל. אמרתי לה שאין לי עוד אמא ושבטח היא טועה".

המשפט בקושי התארח באוויר, ולפתע הבחינה עדי בשתי דמויות. האחת הייתה דודתה, השנייה – אמא. הדודה ידעה בדיוק איך לחדור לליבה של אחייניתה: היא קראה לה מזל, השם שהיה שלה עד היום בו אומצה. "זאת אמא שלך", המשיכה הדודה, התעלמה מהחדרה שאחזה בעדי. "אמרתי לה: 'תעזבי אותי, מה את רוצה ממני'. אבל פתאום אמא חיבקה אותי. נשארתי קרה כזאת, בהלם. מאיפה היא הגיעה? אני לא זוכרת אותה. אולי זאת מישהי אחרת בכללי? ואם זאת היא, אז למה ללכת איתה אחרי שהיא מסרה אותי לאימוץ? וחוץ מזה, היא נראתה לי מו־זנחת, ריחמתי עליה".

כבר באותו ערב אירגנה משפחתה הביולוגית המורי־חבת של עדי מסיבה. אחרי תשע שנים בהן לא ראו אותה, התכנסו כל הקרובים בבית הסבא בשכונה א' בבאר־שבע. קרוב לביתה החדש וקרוב גם לביתה הישן. עדי פתחה את הדלת בחשש. היא פחדה מהמפגש המחודש, מהטוויסט הנוסף בעלילת חייה. "זה היה כמו מסיבת הפתעה", היא מספרת. "כולם חיבקו אותי ונישקו אותי, ואז נפל לי האסימון: הבנתי שמ־צאתי את המשפחה שלי. אמרתי לעצמי 'איזה כיף. זהו, נגמר הסי־פור עם המשפחה המאמצת'. הכל היה נראה לי מושלם".

אבל עם כל הכבוד לסיפור סינדרלה, עוד לפני שהשעון צי־לצל חצות המציאות הייתה רחוקה מלהיות ורודה. כבר באותו הערב, אחרי התפוגגות החיבוקים והנשי־קות, דאגה קרובת משפחתה של עדי לספר לה שגם אחותה נלקחה לאימוץ ולאמה אין מושג איפה היא. "אל תצפי שהכל יהיה בסדר", אמרה לה. "יש הרבה בעיות".

עדי לא נתנה לאחרות האלו להחריב לה את האופ־טימיות. היא החלה להיפגש עם האם מדי יום, בכל פעם לכמה שעות. ביקשה להשלים פערים. הפורמט היה קבוע: ארוחת צהריים, שיחה קצרה על העבר ונשיקת פרידה. בתפריט: קוסקוס, אורז וקובה. "אוכל מעולה שרק היא יודעת להכין. סוף־סוף הרגשתי מיוחדת, סוף־סוף אכלתי אוכל של אמא אמיתית".

בינתיים, בקצה השני של העיר, האם המאמצת הגיבה לחדשות על חידוש הקשר בבכי. אלו לא היו דמעות של התרגשות, אלו היו דמעות של אימה. עדי מסבירה שהיא הבינה שהשפחה הפרטית שלה עומדת לעזוב את הבית ובוודאי גם הניחה שתתשוף את הסוד שנותר עד אז בין ארבעה קירות.

הבת החורגת לא ידעה מה לעשות. לבסוף החליטה להרגיע אותה וסיפרה לה שאינה מתכוונת לנטוש. "זאת הפעם הראשונה שראיתי אותה כזאת מסכנה וחסרת אונים", היא אומרת. "ממש ריחמתי עליה. זאת הייתה הרגשה מוזרה והייתי מבולבלת".

הבלבול לא נמשך זמן רב. עוד באותו שבוע החליטה עדי לחזור לאמה האמיתית. את מילות ההרגעה לאמה החורגת השליכה לפח. היא חזרה לגור עם רחל, שסיפרה לה כי נהגה לעקוב אחריה בבאר־שבע "כדי להשגיח מור־חוק". אמה הביולוגית סיפרה לה גם, בחצי התנצלות, כי מעולם לא ניגשה אליה, משום שהחוק אוסר על מפגש כזה ללא אישור המשפחה המאמצת.

עדי לא כעסה. היא רק רצתה לעשות סדר בכל הבל־גן. להבין מי אשם, מה קרה ולמה. לילות ארוכים הייתה יושבת בחדר, ליד אמה, וכותבת שירים, סיפורים וסתם יומרורות. מנסה להתמודד באמצעות כותב של הכתיבה. "לראות אותך מולי, כמו מראה שבורה", התפייטה באחד השירים ששירבטה על רחל. "לראות אותך מולי, כמו זמן שאזל. לראות אותך מולי, משהו שאבד".

לא כמו מרקו

השירים, אומרת עדי, עזרו לה לעכל את מה שעבר עליה. המשפטים שהחליפה עם אמה – פחות. משיחה לשיחה היא הבינה שלא תוכל להישאר בבית לאורך זמן, שרחל אינה יכולה לפרנס את שתיהן. עדי היג־ירה בביתה, "כדי שאוכל לטפל באמא".

השלב הבא בסגירת המעגל היה איחוד עם אביה, אליהו. עדי נפגשה איתו, אך לא הספיקה לעשות זאת לאורך זמן. שלוש שנים לאחר הדייט המחודש הוא נפטר מדום לב. "אבא היה אדם צנוע, טוב־לב, והייתי נוהגת לדבר איתו המון, על כל הנושאים שבעולם", היא מספרת. "בת־קופה שהיינו ביחד, הוא היה הולך ברחוב וצועק לאנשים 'תראו, זאת הבת שלי'. תמיד התגאה בי".

אחרי החזרה לאבא ולאמא החליטה עדי לעשות עוד צעד נועז. למ־עשה, שני צעדים. בתחילה, הלכה למשרד הפנים ומחקה את שמה של האם החורגת מהספח. בהמשך, במהלך מהותי יותר, ביקשה לבטל את אימוצה. היא פנתה למחלקת הסיוע המשפטי של משרד המשפטים, שם פגשה את עורכת הדין רות גוברין, ושתיהן יצאו יחד למאבק שלרוב מסתיים בכישלון.

ההתמודדות המשפטית לא הייתה קלה. נדירים המקרים בהם מוחלי־טה המדינה לבטל אימוץ שנעשה כדת וכדין כאשר הצד המאמץ מתנגד לכך בתוקף. אמה החורגת של עדי ניסתה להיאחז בה בשארית כוחה, בקצות הציפורניים. היא הגיעה לבית המשפט לעניני משפחה בבאר־שבע והציגה בפניו מסמכים לפיהם האם הביולוגית אינה מעוניינת בבתה. "כשהיא ישבה באולם, לא הסתכלתי עליה בכלל", מספרת עדי. "ידעתי שהיא שם, אבל לא רציתי להסתכל לה בעיניים. אמרתי לשו־פט: 'כבודו, אני לא רוצה קשר איתה'".

חצי שנה התנהל התיק, ולאחרונה קיבל כבודו את בקשתה. השו־פט פנחס אסולין השתכנע כי המשפחה המאמצת ייסרה אותה והחליט לבטל את האימוץ. עם קריאת ההכרעה יוצאת הדופן, שום שמפניה לא נפתחה, רק חיוך קטן של הקלה אותר על פניה של עדי. "אנשים חושבים שזה שימח אותי, אבל לא התלהבתי", היא מסבירה. "זה לא כמו הסיפור של מרקו שפוגש את אמא שלו והכל בסדר. הרי אף פעם לא הייתי שייכת למשפחה המקורית שלי באמת".

לאחר הזכייה במשפט נותרה בפני עדי רק עוד משימה אחת. עוד הישג אחד, שבלעדיו, כך ידעה, לעולם לא תרגיש שלמה: למצוא את ק', אותה אחות שממנה נתלשה כשצפתה איתה בטלוויזיה. אותה אחות, שנמסרה לאימוץ זמן קצר אחריה, כשהייתה בת שנה וחצי בלבד. "אמר־תי לעצמי: 'אני אהפוך את העולם עד שאמצא אותה'", היא מספרת. "כל החיים הרגשתי שהיא קוראת לי, ואמרתי לעצמי שעד יומי האחרון לא אנוח, עד שלא אדע שהיא כאן, חיה, בריאה ושלמה".

כמו שני רחפורים שמתחילים לחפור תעלה מצדדים שונים ולבסוף נפגשים במגע כפות עדין, כך קרה לשתי האחיות. בשעה שעדי ערכה תחקיר עצמאי וחיפשה כל שביב מידע, פתחה ק' את תיק האימוץ. וב־מרוץ הזה האחות הקטנה מצאה את המטמון ראשונה.

"נפגשנו בבאר־שבע, בבניין של משרד המשפטים, והתחבקנו שעות", מספרת עדי. "כל האנשים שהיו סביבנו בכו כמו תינוקות. הב־טנו זו בזו וראינו כמה אנחנו דומות. חשבתי שאם היינו נתקלות ברחוב בטוח הייתי מזהה אותה. אחותי, שעכשיו בת 19, סיפרה לי מה עבר עליה כל השנים, ואני סיפרתי לה. התברר ששתינו כל הזמן התפללנו שניפגש. אחר כך הלכנו לבית קפה, כולנו. אני, אמא, אחותי הקטנה ואחות נוספת, בת 24, שגם היא אומצה וחזרה להיות בקשר. זאת הייתה סגירת מעגל. שוב היינו כל המשפחה יחד. כל אחת מאיתנו חזרה לחיים שלה, אבל אנחנו עדיין נפגשות בשבתות וחגים, מבלות יחד. אפילו הספקנו לריב ולהשלים".

אני רוצה לאמץ

עכשיו מנסה עדי למצוא תשובות לשאר השאלות שהעסיקו אותה מאז גיל שבע. על ההחלטה לשלוח אותה לאימוץ, למרות הכל, היא מברכת. את הכתובת שאליה הגיעה היא מקללת. "אמא הייתה בדיכאון אחרי לידה, אבא היה חולה מאוד, והמצב הכלכלי היה קשה", מסבירה הצעירה. "הבית לא היה מושלם, ובגלל שאף אחד לא היה מסוגל לטפל בנו, היה נכון להוציא אותנו מהבית. אבל זה לא היה צריך להיעשות בדרך הזו, ובטח שלא היו צריכים לשלוח אותי למשפחה כזאת, של רשעים. הייתי מעדיפה שישלחו אותי לפנימייה, רק לא אליה. זו הייתה שגיאה גדולה. בנוסף לכל זה, פקידת הסעד בקושי הגיעה לבקר אותי אצל המשפחה המאמצת. רשויות הרווחה שכחו ממני. השאירו אותי שם, כאילו שאני לא קיימת יותר".

עדי כועסת היום, אבל פחות. היא כבר השלימה עם כך שאף אחד לא יחזיר לה את השנים האבודות, ורק רוצה שאף ילד לא יסבול כמוה. היא מבקשת להעביר מסר לאותן משפחות שמבקשות לאמץ, וגם דורשת משירותי הרווחה לחשוב פעמיים לפני שהם מכניסים זאטוט למקום שרק אלוהים יודע מה מתרחש בו. "מדובר כאן בילדים קטנים, חסרי ישע שאין ביכולתם לעשות כלום", אומרת עדי. "אני מצפה מאותם גופים שיבדקו טוב־טוב לפני שהם שולחים מישהו לבית של זרים. ממה שאני יודעת, יש הרבה מאוד ילדים מאומצים שסובלים. אף אחד מהם לא מעז לדבר על זה".

היום, כשהיא כבר ילדה גדולה, עדי אומרת שאינה זקוקה לאף אחד. היא לומדת הנדסת תעשייה וניהול במכללה בדרום, מתפרנסת מעבודה משרדית במרכז רפואי ומשתדלת להביט קדימה. אבל לא תמיד זה קל. "קשה לי לסמוך על אנשים", היא אומרת. "אני חשדנית כזאת. לוקח לי זמן עד שאני מאמינה לבן־אדם. גם עם בנים קשה לי, אני עדיין מחפשת אהבה".

כשתמצא את האחד, עדי כבר יודעת בדייוק מה תעשה. המחשבות על העשור שבו בילתה אצל המשפחה החורגת הבהירו לה מה תהיה שליחותה בחייה הבוגרים. "אני אוליד ילדים וגם אאמץ", היא אומרת ומיד שולפת הסבר. "אני רוצה לתת לאחרים את מה שלקחו ממני". ■

עדי. "פתאום אמא חיבקה אותי. הייתי בהלם. מאיפה היא הגיעה? אולי זאת מישהי אחרת בכלל?"

כשעדי הגיעה לגיל בת־מצווה, שלפה אמה מתנה: איסור חדש. "מעכשיו", הכריזה, "אסור לך לדבר בטלפון". גם לצאת מהבית היא בקושי איפשרה לה. בהמשך אסרה עליה להדליק את הטלוויזיה והמזגן

"השיא היה כשהאם המאמצת הייתה אומרת לי 'את לבד בעולם, אבא שלך מת ואמא שלך משוגעת'. לפעמים היא גם הייתה אומרת לי שאמא שלי מתה. והאמנתי לה, חשבתי שחוץ ממנה אין לי אף אחד בעולם"

כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות ©